

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই ব্ৰহ্মা হ'ল সৎগুৰুৰ দৰবাৰ, এই ক্ৰকুটিত সৎগুৰু বিৰাজমান হৈ আছে, তেৱেঁই তোমালোক সন্তানসকলৰ সৎগতি কৰে"

প্ৰশ্ন: পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক কোনটো গোলামিৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ আহিছে?

উত্তৰ: এই সময়ত সকলো সন্তান প্ৰকৃতি আৰু মায়াৰ গোলাম হৈ গৈছে। পিতাই এতিয়া এই গোলামিৰ পৰা মুক্ত কৰে। এতিয়া মায়া আৰু প্ৰকৃতি দুয়োটাই আমনি কৰে। কেতিয়াবা ধুমুহা, কেতিয়া দুৰ্ভিক্ষ হয়। পুনৰ তোমালোকে এনেকুৱা মালিক হৈ যোৱা যে গোটেই প্ৰকৃতি তোমালোকৰ গোলাম হৈ থাকে। মায়াৰো প্ৰহাৰো নহয়।

ওঁম শান্তি। অতিমৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলে বুজি পাই যে বাবা সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ পিতাও হয়, সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ শিক্ষকো হয়। তেওঁ বিশ্বৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায় সেয়ে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ গুৰুও হয়। গতিকে এয়া হৈ গ'ল সৎগুৰুৰ দৰবাৰ। দৰবাৰ থাকে নহয় জানো, গুৰুৰ দৰবাৰ। সেয়া হ'ল কেৱল গুৰুৰ, সৎগুৰুৰ নহয়। শ্ৰী শ্ৰী 108 বুলি কোৱা হয়, সৎগুৰু বুলি লিখা নাথাকে। তেওঁলোকেতো কেৱল গুৰু বুলি কয়। এয়া হ'ল সৎগুৰু। প্ৰথমতে পিতা, পাছত গুৰু, আকৌ সৎগুৰু। সৎগুৰুৱে সৎগতি দিয়ে। সত্যযুগ ত্ৰেতাতে গুৰু নাথাকে কিয়নো সকলোৱে সৎগতিত থাকে। এজন সৎগুৰু পোৱা যায় তেতিয়া বাকী সকলো গুৰুৰ নাম সমাপ্ত হৈ যায়। যিজন সকলো গুৰুৰো গুৰু তেৱেঁই চুপ্ৰিম (সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ)। যেনেকৈ পতিৰো পতি বুলি কোৱা হয়। সকলোতকৈ উচ্চ হোৱা বাবে এনেকৈ কয়। তোমালোক সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ পিতাৰ ওচৰত বহা – কিহৰ বাবে? বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। এয়া হ'ল বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ। পিতাও হয় সেয়ে শিক্ষকো হয়। আৰু এয়া উত্তৰাধিকাৰ হৈছে নতুন সৃষ্টি অমৰলোকৰ বাবে, নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টিৰ বাবে। বাইচলেচ ৱল্ড (নিৰ্বিকাৰী বিশ্ব) নতুন সৃষ্টিক, বিকাৰী বিশ্ব পুৰণি সৃষ্টিক কোৱা হয়। সত্যযুগক শিৱালয় বুলি কোৱা হয় কিয়নো শিৱবাবাই স্থাপন কৰিছে। বিকাৰী সৃষ্টি ৰাৱণে স্থাপনা কৰে। এতিয়া তোমালোক বহিছা সৎগুৰুৰ দৰবাৰত। এয়া কেৱল তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা। পিতা হ'ল শান্তিৰ সাগৰ। সেই পিতা যেতিয়া আহে তেতিয়া শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ দি, ৰাস্তা দেখুৱায়। বাকী জংঘলত শান্তি ক'ৰপৰা পাব সেইবাবে ৰাণীৰ হাৰৰ উদাহৰণ দিয়ে। শান্তি আত্মাৰ ডিঙিৰ হাৰ। পাছত যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য হয় তেতিয়া অশান্তি হয়। ইয়াকে সুখধাম-শান্তিধাম বুলি কোৱা হয়। তাত দুখৰ কোনো কথা নাথাকে। মহিমাও সদায় সৎগুৰুৰে কৰে। গুৰুৰ মহিমা কেতিয়াও শুনা নাই। গুণাৰ সাগৰ, তেওঁ এজন পিতা হয়। এনেকুৱা গুৰুৰ মহিমা কেতিয়াবা শুনিছানে? নাই। সেই গুৰুসকলে জগতৰ পতিত-পাৱন হ'ব নোৱাৰে। পতিত-পাৱন বুলিতো এজনে নিৰাকাৰ বেহদৰ জেষ্ঠ (শ্ৰেষ্ঠ) বাবাক কোৱা হয়।

এতিয়া তোমালোকে সংগমত ভৰি দিছা। এফালে হ'ল পতিত পুৰণি সৃষ্টি, আনফালে পবিত্ৰ নতুন সৃষ্টি। পতিত সৃষ্টিত অনেক গুৰু আছে। আগতে তোমালোকে এই সংগমযুগক নাজানিছিল। এতিয়া পিতাই বুজাইছে – এয়া হ'ল পুৰুষোত্তম সংময়ুগ। ইয়াৰ পাছত পুনৰ সত্যযুগ আহিব। চক্ৰ ঘূৰি থাকে। এইটো স্মৃতি বুদ্ধিত থকা উচিত। আমি সকলোৱে ভাই ভাই হয়, সেয়ে বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় পোৱা যায়। এয়া কোনেও নাজানে। কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ পদবীধাৰী মনুষ্য আছে কিন্তু একো নাজানে। পিতাই কয় – মই সকলোৰে সৎগতি কৰো। এতিয়া তোমালোক সংবেদনশীল হৈছা। প্ৰথমতে একো জনা নাছিল। এই দেৱতাসকলৰ আগত গৈ তোমালোকে কৈছিল – আমি চেম্বেলচ (চেতনাহীন) হওঁ। আমাৰ কোনো গুণ নাই, আপুনি দয়া কৰক। এতিয়া এই দেৱতাসকলৰ চিত্ৰই দয়া কৰিব জানো? এয়া নাজানেই। দয়াশীল কোন হয়? মানুহে কয় – অ' গড ফাডাৰ (ঈশ্বৰ পিতা), দয়া কৰা। যিকোনো দুখৰ কথা হ'লে তেতিয়া পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰে। এতিয়া তোমালোকে এনেকৈ নোকোৱা। পিতা হ'ল বিচিত্ৰ। তেওঁ সন্মুখত বহে, তেতিয়াতো নমস্কে কৰে। তোমালোক সকলো হৈছা চিত্ৰধাৰী। মই বিচিত্ৰ হওঁ। মই কেতিয়াও চিত্ৰ ধাৰণ নকৰো। মোৰ চিত্ৰৰ কিবা নাম শুনোৱা! বচ, শিৱবাবা বুলিয়ে কয়। মই এয়া ঋণত লৈছো। সেয়াও পুৰণিতকৈও পুৰণি শৰীৰ। তাতেই আহি মই প্ৰৱেশ কৰো। এই শৰীৰৰ মহিমা ক'ত কৰে। এয়াতো হ'ল পুৰণি শৰীৰ। এডাপ্ট (তুলি লৈছে) তেন্তে মহিমা কৰে জানো? নকৰে। এয়াতো বুজায় – এনেকুৱা আছিল, এতিয়া পুনৰ মোৰা দ্বাৰা সুন্দৰ হৈ যাব। এতিয়া পিতাই কয় – মই যি শুনাওঁ, তাৰ ওপৰত বিচাৰ কৰা, যদি মই শুদ্ধ হওঁ, তেনেহ'লে শুদ্ধটো স্মৰণ কৰা। তেওঁৰ কথাই শুনা, আনৰাইটিয়চ (অসত্য) কথা নুশুনিবা। সেয়া ইভিল (বেয়া) বুলি কোৱা হয়। বেয়া নক'বা, বেয়া নাচাবা... এই দুচকুৰে যি দেখিবলৈ পোৱা সেয়া

পাহৰি যোৱা। এতিয়াতো নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগে। পুনৰ নিজৰ সুখধামলৈ যাম। বাকীতো এয়া সকলো যেন মৃত হৈ পৰি আছে, খন্তেকীয়া। এই পুৰণি শৰীৰো নাথাকে, এই পুৰণি সৃষ্টিও নাথাকে। আমি নতুন সৃষ্টিৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। পুনৰ বিশ্বৰ ভূগোল-বুৰঞ্জী পুনৰাবৃত্তি হ'ব। তোমালোকে নিজৰ ৰাজ্য-ভাগ্য লৈ আছা। জানিছা কল্পই-কল্পই ৰাজ্য-ভাগ্য দিবলৈ পিতা আহে। তোমালোকেও কোৱা – বাবা কল্পৰ আগতে লগ পাইছিলো, উত্তৰাধিকাৰ লৈছিলো। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হৈছিলো। বাকী সকলোৱে একে ধৰণৰ পদবীতো পাব নোৱাৰে। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। এয়া হ'ল আধ্যাত্মিক বিশ্ব বিদ্যালয়। পঢ়াওঁতা হ'ল আত্মিক পিতা, সন্তানসকলেও পঢ়ায়। কোনোবা প্ৰিন্সিপাল (অধ্যক্ষ)ৰ সন্তান হ'লে তেতিয়া তেৱোঁ সেৱাত লাগি যায়। স্ত্ৰীও পঢ়োৱাত লাগি যায়। কন্যাইও ভালদৰে পঢ়িলে তেতিয়া পঢ়াব পাৰে। কিন্তু তেওঁ অন্য ঘৰলৈ গুচি যায়। ইয়াতেতো কন্যাসকলে চাকৰি কৰাৰ নিয়ম নাই। নতুন সৃষ্টিত পদ পোৱাতো এই পঢ়াৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। এই কথাবোৰ জগতৰ লোকে নাজানে। লিখা আছে – ভগৱানুৱাচ, হে সন্তানসকল, মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি গঢ়ি তোলা। কোনো আৰ্হিতো নবনাওঁ। যেনেকৈ দেৱীসকলৰ চিত্ৰ বনায়। তোমালোকেতো পঢ়ি সেই পদ পোৱা। তেওঁলোকেতো পূজা কৰিবলৈ মাটিৰ চিত্ৰ বনায়। ইয়াতেতো আত্মাই পঢ়ে। পাছত তোমালোকে সংস্কাৰ লৈ যাবা, গৈ নতুন সৃষ্টিত শৰীৰ ল'বা। সৃষ্টি শেষ হৈ নাযায়। কেৱল যুগৰ সলনি হয় – স্বৰ্ণ যুগ, ৰূপালী যুগ, তাম্ৰ যুগ, লৌহ যুগ। 16 কলাৰ পৰা 14 কলা। সৃষ্টিতো সেয়াই চলি থাকে, নতুনৰ পৰা পুৰণি হয়। এই পঢ়াৰ আধাৰত পিতাই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি গঢ়ি তোলে। আন কাৰো শক্তি নাই যিয়ে এয়া পঢ়াব পাৰে। কিমান ভালদৰে বুজায়। পিছে পঢ়োতে পঢ়োতে মায়াই নিজৰ কৰি লয়। তথাপিও যিয়ে যিমান পঢ়িছে সেই অনুসৰি তেওঁলোকে স্বৰ্গলৈ নিশ্চয় আহিব। উপাৰ্জন নোহোৱা হৈ নাযায়। অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ বিনাশ নহয়। আগলৈ গৈ আহিব, যাবনো ক'লে? এথনে দোকান নহয় জানো। আহি থাকিব। মনুষ্য যেতিয়া শ্মশানলৈ যায় তেতিয়া বহুত বৈৰাগ্য জন্মে। বচ, আমিও এই শৰীৰ এনেকৈ এৰিব লাগিব, তেন্তে আমি পাপ কিয় কৰো! পাপ কৰি কৰি আমি এনেকৈ মৰি যাম! এনেকুৱা খেয়াল আহে। তাক কোৱা হয় শ্মশানী বৈৰাগ্য। বুজিও পায় – ইয়াৰ পৰা গৈ অন্য শৰীৰ ল'ম। কিন্তু জ্ঞানতো নাই নহয় জানো। ইয়াতেতো তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হয়, এই সময়ত তোমালোকক বিশেষকৈ মৰিবলৈ প্ৰস্তুতি চলাই আছা কিয়নো ইয়াত তোমালো হৈছা অস্থায়ী, পুৰণি শৰীৰ এৰি নতুন সৃষ্টিলৈ যাবাগৈ।

পিতাই কয় – সন্তানসকল, যিমানো তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰিবা সিমানো পাপ খণ্ডন হ'ব। সহজতকৈও সহজো হয় সেইদৰে কঠিনো হয়। সন্তানসকলে যেতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰাত লাগি যায় তেতিয়া বুজে – মায়াৰ ডাঙৰ যুদ্ধ হয়। পিতাই কয় – সহজ হয় কিন্তু মায়াই বন্তিয়ে নুমাই দিয়ে। গুলবকাৱলীৰ কাহিনীও আছে। মায়া মেকুৰীয়ে বন্তি নুমাই দিয়ে। ইয়াত সকলো মায়াৰ গোলাম হয় পাছত তোমালোকে মায়াক গোলাম কৰা। গোটেই প্ৰকৃতিয়ে তোমালোকৰ নিয়ন্ত্ৰণত থাকে। কোনো ধুমুহা নাই, দুৰ্ভিক্ষ নহয়। প্ৰকৃতিক গুলাম কৰিব লাগে। তাত কেতিয়াও মায়াই প্ৰহাৰ নকৰে। এতিয়াতো কিমান আমনি কৰে। গায়নো আছে নহয় – মই তোমাৰ গোলাম... মায়াই আকৌ কয় তুমি মোৰ গোলাম। পিতাই কয় – এতিয়া মই তোমালোকক গোলামীৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ আহিছো। তোমালোক মালিক হৈ যাবা, মায়া গোলাম হৈ যাব। অলপো আমনি নকৰিব। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তোমালোকে কোৱা – বাবা, মায়াই বহুত আমনি কৰে। কিয় নকৰিব। ইয়াক কোৱাই হয় – যুদ্ধক্ষেত্ৰ। মায়াক গোলাম কৰিবলৈ তোমালোকে চেষ্টা কৰা সেয়ে মায়াইও আঘাত কৰে। কিমান আমনি কৰে। কিমানক হৰুৱায়। কাৰোবাক একেবাৰে খাই দিয়ে, গিলি থয়। যেতিয়ালৈ তোমালোকে স্বৰ্গৰ মালিক নোহোৱা মায়াইতো খাই থাকিব। মায়াৰ যেন পেটত সোমাই আছে। কেৱল নেজডাল ওলাই আছে বাকী সকলো মায়াৰ ভিতৰত, যাক দলনি বুলিও কোৱা হয়। কিমান সন্তান দলনিত পৰি আছে। অলপো স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে! যেনেকৈ কাছ, ভোমোৰা উদাহৰণ দিয়ে, তেনেকৈ তোমালোকেও পোকবোৰক ভু-ভু কৰি কিহৰ পৰা কি কৰিব পাৰা! একেবাৰে স্বৰ্গৰ ৰাজকুমাৰ। সল্ল্যাসীয়ে যদিও ভোমোৰাৰ উদাহৰণ দিয়ে কিন্তু তেওঁলোকে ভু-ভু কৰি পৰিৱৰ্তন কৰে জানো। পৰিৱৰ্তন হয় সংগমত। এতিয়া এয়া হৈছে সংগমযুগ। তোমালোক শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈছা সেয়ে যিসকল বিকাৰী মনুষ্য আছে তেওঁলোকক তোমালোকে লৈ আহা। পোকবোৰৰো কোনোবা ভোমোৰা হৈ যায়, কোনোবা সৰি যায়, কোনোবাই আকৌ আধৰুৱা হৈয়ে থাকে। বাবাইতো এয়া বহুত দেখিছে। ইয়াতো কিছুমানে ভালদৰে পঢ়ে, জ্ঞানৰ পাখি গজি যায়। কাৰোবাক আধাতে মায়াই ধৰি লয় তেতিয়া কেঁচাই থাকি যায়। সেয়ে এই উদাহৰণো এতিয়াৰে। আচৰিত নহয় জানো – ভোমোৰাই পোকবোৰক লৈ আহি নিজৰ সমান কৰি তুলিব। এয়া এজনে যিয়ে নিজৰ সমান কৰি তোলে। দ্বিতীয়তে সাপৰ উদাহৰণ দিয়ে। সত্যযুগত বচ এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লয়। তৎক্ষণাৎ সাক্ষাৎকাৰ হয়, এতিয়া শৰীৰ এৰিব লাগিব। আত্মা ওলাই গৈ অন্য গৰ্ভ মহলত বহে। এয়াও এটা উদাহৰণ দিয়ে গৰ্ভ মহলত বহি আছিল, তেওঁৰ বাহিৰলৈ ওলাবলৈ ইচ্ছা যোৱা নাছিল। তথাপিও বাহিৰলৈতো নিশ্চয় আহিবই লাগিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল সংগমযুগত আছা। জ্ঞানৰ আধাৰত এনেকুৱা পুৰুষোত্তম হোৱা। ভক্তিতো জন্ম-জন্মান্তৰ কৰিছা। সেয়েহে যিসকলে বেছি ভক্তি কৰিছে, তেওঁলোকে

আহি পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি পদ পাব। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত সকলো জ্ঞান আছে। বাকী শাস্ত্ৰৰ জ্ঞান কোনো জ্ঞান নহয়। সেয়াতো হ'ল ভক্তি, তাৰ দ্বাৰা কোনো সংগতি নহয়। সংগতি মানে হ'ল ঘৰলৈ উভতি যোৱা। ঘৰলৈ কোনো নাযায়। পিতাই নিজে কয় – মোৰ সৈতে কোনো মিলিত নহয়। পঢ়াওঁতা, লগত লৈ যাওঁতাও নালাগে জানো। পিতাৰ কিমান খেয়াল থাকে। 5 হাজাৰ বছৰত পিতা এবাৰে আহি পঢ়ায়। তোমালোকে বাৰে বাৰে পাহৰি যোৱা যে আমি আত্মা হওঁ। এইটো একেবাৰে দৃঢ় কৰি লোৱা – আমি আত্মাসকলক পিতাই পঢ়াবলৈ আহিছে। ইয়াক কোৱা হয় আত্মিক জ্ঞান। সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ আত্মাই আমাক আত্মাসকলক জ্ঞান দিয়ে। সংস্কাৰো আত্মাতে থাকে। শৰীৰ শেষ হৈ যায়। আত্মা হৈছে অবিনাশী।

সেয়েহে এয়া ব্ৰহ্মাৰ ক্ৰকুটি হৈছে সংগ্ৰহৰ দৰবাৰ। এয়া এই আত্মাটিৰো দৰবাৰ হয়। পাছত সংগ্ৰহ আহি এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে, এওঁক ৰখ বুলিও কয়, দৰবাৰ বুলিও কয়। তোমালোকে সন্তানসকলে শ্ৰীমতৰ আধাৰত স্বৰ্গৰ গেট খুলি আছা। যিমান ভালদৰে পঢ়িবা সত্যযুগত সিমান উচ্চ পদ পাবা। সেয়ে পঢ়া উচিত। শিক্ষকৰ সন্তানতো বহুত বুদ্ধিমান হয়। কিন্তু কোৱা হয় নহয় যে ঘৰৰ গংগাৰ সন্তান নাই। বাবাই দেখিছে – গোটেই চহৰৰ আৱৰ্জনা আহি গংগাত পৰে, আকৌ গংগাক পতিত-পাৱনী বুলি ক'ব? মনুষ্যৰ বুদ্ধি চোৱা কেনেকুৱা হৈ গৈছে। দেৱীসকলক সজাই পূজা আদি কৰি আকৌ ডুবাই দিয়ে। কৃষ্ণকো ডুবাই নহয় জানো। সেয়াও বহুত অসন্মানৰে ডুবায়। বংগৰ ফালে যেতিয়া ডুবাই তেতিয়া ওপৰত ভৰি ৰাখিও ডুবায়। বংগত প্ৰথমতে নিয়ম আছিল কাৰোবাৰ প্ৰাণ ওলাই যোৱাৰ সময় হ'লে তেতিয়া তেওঁক তৎক্ষণাত্ গংগালৈ লৈ গৈছিল। পানীত ডুবাই ৰাখি হৰি বোল, হৰি বোল বুলি কৈ মুখত পানী ঢালি থাকিছিল, এনেকৈ প্ৰাণ এৰি দিছিল, আচৰিত নহয় জানো। এতিয়া সন্তানসকলৰ পুৰুষাৰ্থ ক্ৰম অনুসৰি আৰোহণ-অৱৰোহণৰ সম্পূৰ্ণ জ্ঞান আছে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পিতাই যি শুনাই, সেয়াই শুনিব লাগে আৰু বিচাৰ কৰিব লাগে যে সঁচা কি। সঁচাকে স্মৰণ কৰিব লাগে। আনৰাইটিয়চ (অসত্য) কথা শুনিবও নালাগে, ক'বও নালাগে আৰু চাবও নালাগে।

(2) পঢ়া ভালদৰে পঢ়ি নিজকে ৰজাৰো ৰজা কৰি তুলিব লাগে। এই পুৰণি শৰীৰ আৰু পুৰণি সৃষ্টিত নিজকে অস্থায়ী বুলি ভাবিব লাগে।

বৰদান: জ্ঞান অমৃতৰ তৃষ্ণাতুৰ আত্মাসকলৰ তৃষ্ণা নিবাৰণ কৰি তৃপ্ত কৰোঁতা মহান পুণ্য আত্মা হোৱা কোনোবা তৃষ্ণাতুৰৰ তৃষ্ণা নিবাৰণ কৰা এয়া হৈছে মহান পুণ্য। যেনেকৈ পানী নাপালে পিয়াহত ধৰফুৰাই তেনেকৈ জ্ঞান অমৃত নোপোৱা বাবে আত্মাসকল দুখ-অশান্তিত ধৰফুৰাই আছে। সেয়ে তেওঁলোকক জ্ঞান অমৃত দি তৃষ্ণা নিবাৰণ কৰোঁতা হোৱা। যেনেকৈ ভোজন কৰিবলৈ সময় উলিওৱা কিয়নো সেয়া আৱশ্যক হয়, তেনেকৈ এইটো পুণ্যৰ কাম কৰাটোও আৱশ্যক। সেইবাবে এই সুযোগ লোৱা, সময় উলিওৱা – তেতিয়া মহান পুণ্য আত্মা বুলি কোৱা হ'ব।

স্লোগান: হৈ যোৱাটোত বিন্দু লগাই সাহসেৰে আগবাঢ়ি যোৱা তেতিয়া পিতাৰ সহায় পাই থাকিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!